

Arrest

nr. 156 081 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VAN DOREN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Tat van origine, en bent u afkomstig uit Takestan (Iran). In 1382 (Perzische kalender, stemt overeen met 2003/2004 volgens de Gregoriaanse kalender) leerde u uw huidige echtgenoot (N.A.) (O.V. X) kennen. Uw vader was akkoord dat u Nader kon leren kennen en u onderhield internet- en telefooncontacten met (N.). (N.) bevond zich toen in België. Datzelfde jaar kwamen de moeder en de zus van (N.), (M.), officieel een huwelijksverzoek bij uw vader doen. Na vijf à zes maanden trok de moeder van (N.) zich terug omdat uw vader wel stelde akkoord te gaan met jullie huwelijk maar moeilijk deed en hoge eisen stelde. Zo eiste uw vader een

grote som als bruidsschat, extra geld en een stuk grond. Voor (N.) was dat allemaal niet mogelijk. Door de contacten kregen u en (N.) gevoelens voor elkaar. Op deze manier passeerden twee a drie jaren. Na vier jaar zei uw vader u de contacten met (N.) te verbreken. U en (N.) bleven echter in het geheim contacten onderhouden. In 1390 (2011) had (N.) er genoeg van en stelde hij u voor de keuze, ofwel zouden jullie huwen ofwel zouden jullie uit elkaar gaan. U maakte de beslissing met (N.) te proberen huwen. Als het niet zou lukken, zou (N.) met zijn leven kunnen verdergaan. Uw moeder en schoonmoeder, zonder enig medeweten van uw vader, regelden alles opdat u en (N.) konden huwen, wat geschiedde op 7 Aban 1390 (29 oktober 2011). Uw moeder regelde dat een voor u onbekende man zich voordeed als uw vader en in uw vaders plaats uw huwelijkscontract tekende. (N.) keerde na jullie huwelijk terug naar België, u bleef verder in Iran wonen en jullie hielden jullie huwelijk stil. Rond Nieuwjaar 1393 (maart 2014) vatte uw vader het plan op u uit te huwelijken aan (M.T.), een veel oudere neef van uw vader. Uw moeder lichtte u over de plannen van uw vader in en u besliste thuis te vertrekken. U nam afscheid van uw moeder en zegde tegen uw ouders naar uw zus (F.) in Teheran (Iran) te gaan. U ging naar uw schoonmoeder in Teheran. Een dag later trok u naar uw schoonfamilie in Babolsar in het noorden van Iran. Toen u na een drietal dagen nog niet teruggekeerd was naar huis, werd uw moeder verplicht aan uw vader te vertellen hoe de vork in de steel zat. Uw vader belde naar uw schoonmoeder om te achterhalen waar u verbleef. Uw vader dreigde ermee dat er bloed zou vloeien. In Babolsar regelde u uw reis naar België. Legaal durfde u niet reizen omdat u dacht dat uw vader een klacht tegen u zou indienen bij de autoriteiten en er een uitreisverbod tegen u uitgevaardigd zou zijn. Op 24 tir 1393 (15 juli 2014) verliet u Babolsar en reisde u naar Urumiye (Iran) om van daaruit illegaal via Turkije naar Düsseldorf (Duitsland) te reizen. In Düsseldorf kwam uw echtgenoot u oppikken en reisde u door naar België waar u op 14 augustus 2014 aankwam. Omdat u na uw aankomst in België ernstig ziek was en diende te verhuizen van Antwerpen naar Herentals diende u pas op 27 maart 2015 een asielaanvraag in. Bij een terugkeer naar Iran vreest u vermoord te worden door uw vader daar u door uw huwelijk de stam /familie ten schande heeft gebracht.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas bent u in het bezit van de volgende documenten: uw shenasnameh (geboorteboekje); de shenasnameh van uw echtgenoot (N.); uw huwelijksboekje; een vertaling van de geboorteakte van uw echtgenoot d.d. 7 mei 2012 en een bewijs van uw adreswijziging in België.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u pas een asielaanvraag heeft ingesteld na reeds geruim een half jaar in België te verblijven. U verklaarde immers op 14 augustus 2014 in België te zijn aangekomen en pas op 27 maart 2015 een asielaanvraag te hebben ingesteld (CGVS, p. 7). Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Uw motivering dat u ernstig ziek was na uw aankomst in België en dat u en uw echtgenoot in een moeilijke situatie (geen uitkering, geen domicilie, een verhuis) zaten waarin jullie allerlei zaken moesten regelen, overtuigen geenszins ter rechtvaardiging van uw uiterst laattijdig instellen van uw asielaanvraag. U kon geen medische attesten neerleggen van het feit dat u ernstig ziek was na uw aankomst in België. Daarnaast moet vastgesteld worden dat aangezien u in staat was van Antwerpen naar Herentals te verhuizen en naar het OCMW te gaan voor het verkrijgen van sociale steun u ook in staat moet geweest zijn zich naar de Dienst Vreemdelingenzaken te begeven voor het instellen van uw asielaanvraag. Uw motivering dat u angstig was het huis te verlaten overtuigt gelet op bovenstaande vaststellingen evenmin. Uw verklaringen ter zake komen daarenboven uw algemene geloofwaardigheid geenszins ten goede (DVZ, vraag 32; CGVS, p. 11). Voorts moet gewezen worden op een aantal vaststellingen die het Commissariaat-generaal doen besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde reis van Iran naar België. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 tir 1393 (15 juli 2014) Iran verlaten te hebben en ongeveer drie dagen onderweg te zijn geweest naar Istanbul (Turkije). U verbleef ongeveer 14 dagen in Istanbul alvorens van daaruit ongeveer drie dagen onderweg te zijn geweest naar Duitsland, waar uw echtgenoot u kwam ophalen en u twee à drie uur later thuis was. Uw tijdspannes komen neer op ongeveer een reisperiode van 20 dagen. Als aankomstdatum in België geeft u echter 14 augustus 2014, wat neerkomt op 30 dagen (DVZ, vraag 33). U op het Commissariaat-generaal gevraagd dit verschil van

ongeveer tien dagen uit te klaren, repliceerde u dat u alles ongeveer rekende en geen kalender had om alles te noteren, wat weinig overtuigend overkomt (CGVS, p. 11, 17). Voorts moet vastgesteld worden dat u op het Commissariaat-generaal verklaarde tijdens uw reis van Iran naar Duitsland gebruik gemaakt te hebben van een paspoort, dat echter steeds in bezit bleef van uw smokkelaar. U kon echter niet de minste informatie verschaffen aangaande het paspoort. Zo wist u niet of het paspoort uw naam bevatte, of het een visum bevatte, noch welke kleur dat paspoort had (CGVS, p. 9-10). Gelet op het risico om tijdens uw reis aan (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u daadwerkelijk met een (ver)vals(t) reispaspoort zou hebben gereisd, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Voorts herinnert u zich niet meer of u twee of drie controles kende op het traject van Istanbul tot Duitsland. U gevraagd wat er juist tijdens die controles werd gedaan, repliceerde u niets te weten, daar gewoon gezeten te hebben. Ook het feit dat u niet kon aangeven waar die controles plaatsvonden, komen de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw beweerde reiswijze en –route geenszins ten goede. Tevens moet nog opgemerkt worden dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21 mei 2015 verklaarde niet te weten in welke stad in Duitsland u was (DVZ, vraag 33). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat toen uw echtgenoot u kwam ophalen in Duitsland u vernam dat u in Düsseldorf was (CGVS, p. 11). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen hecht het Commissariaat-generaal niet het minste geloof aan uw verklaringen aangaande uw reisweg. Bovendien zetten voorgaande bevindingen uw algemene geloofwaardigheid verder onder druk en werpen zij het vermoeden op dat u uw werkelijke reisomstandigheden (gebruikte reisdocumenten, reisdata edm) bewust achterhoudt.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt nog verder op de helling gezet door de volgende vaststellingen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broers, (M.) en (Fars.), en uw zussen, (Fat.) en (Farno.), in Takestan woonden. Uw zus (Farna.) zou in Tabriz (Iran) wonen (DVZ, vraag 17). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat uw broers in Takestan wonen, (Farna.) in Tabriz, (Farno.) in Ghazvin (Iran) en (Fat.) in Teheran. Verder verklaarde u dat uw broer (Fars.) in de periode dat u in nog Iran verbleef niet naar het buitenland reisde. Uit de Facebookprofielen van uw broers (M.) en (Fars.) kan echter afgeleid worden dat beiden in het buitenland (buiten Iran) verbleven. Zo stelt (M.) op zijn facebookprofiel uitdrukkelijk in Stuttgart te wonen en is te zien dat (Fars.) zich in december 2013 zeker reeds in het buitenland bevond. U repliceerde van niets te weten, wat geenszins overtuigt (CGVS, p. 3, 16-17). Uw algemene geloofwaardigheid komt door deze vaststellingen op uiterst wankel schreef te staan.

Ook wat de kern van uw asielmotieven betreft, moet gewezen worden op een aantal vaststellingen die het Commissariaat-generaal de nodige vraagtekens doen opwerpen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken eerst dat u huwde zonder dat iemand van uw familie het wist. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat de namen en handtekeningen van uw ouders in uw huwelijksboekje staan, repliceerde u dat uw moeder wel aanwezig was op uw huwelijk en dat zij het identiteitsboekje van uw vader meehad en iemand anders in plaats van uw vader had getekend. Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de condities die uw vader gaf voor het huwelijk voor de familie van Nader onvoldoende waren (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de eisen van uw vader voor het huwelijk te hoog waren en dat de familie van (N.) niet met deze eisen akkoord gingen (CGVS, p. 11-12). Ter rechtvaardiging van deze uiteenlopende versies, verklaarde u dat ze u op de Dienst Vreemdelingenzaken misschien verkeerd begrepen hebben (CGVS, p. 16). Bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal, toen u gevraagd werd of er naast het door u aangehaalde probleem, andere onduidelijkheden of verkeerde zaken waren bij de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde u nochtans neen (CGVS, p. 2). Voorts moet herhaald worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw zus (Fat.) in Takestan woonde, daar waar u bij het Commissariaat-generaal dan weer verklaarde dat uw zus (Fat.) in Teheran woonde en u als uitvlucht voor uw vertrek aan uw ouders zegde naar uw zus (Fat.) in Teheran te gaan (DVZ, vraag 17; CGVS, p. 13). Voorts acht het Commissariaat-generaal het bevreemdend dat u niet de minste informatie kon verschaffen over de persoon die in plaats van uw vader uw huwelijk mee ondertekend zou hebben. Zo kende u de naam van die persoon niet noch hoe uw moeder en/of schoonmoeder die persoon uiteindelijk gevonden hadden om in plaats van uw vader te handtekenen. Ook het feit dat u aan uw moeder of schoonmoeder daarover nooit vragen zou gesteld hebben, komt het Commissariaat-generaal geenszins overtuigen over.

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden en merkwaardigheden werd u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd om drie documenten met daarop de handtekening van uw vader neer te leggen, zodat de handtekening van uw vader kan vergeleken worden met de handtekening op uw huwelijksboekje. U liet echter na dit te doen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u dit niet kan doen

omdat u geen contacten heeft met uw familie, kan niet als een aanvaardbare uitleg worden beschouwd (CGVS, p. 16). Zo blijkt vooreerst uit de facebookaccount van uw echtgenoot dat hij bevriend is met uw broer. Bovendien blijkt uit al uw verklaringen dat uw moeder u ten allen tijde heeft gesteund en geholpen. Meer nog, zij zou zelfs schijnvervalsing hebben laten plegen om u te helpen. Bijgevolg had u dan ook, zeker gezien het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax....), de mogelijkheid om of uw moeder of andere personen, die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek uw moeder te benaderen en haar te vragen de gevraagde documenten op te sturen. U deed dit echter niet, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen moeilijkheden en vrees.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hecht het Commissariaat-generaal niet het minste geloof aan uw asielmotieven. U heeft dan ook geenszins aangetoond dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Ook uw neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zij bevestigen louter de persoonsgegevens van uzelf en van uw echtgenoot, net als jullie burgerlijke staat. Deze gegevens staan op zich nergens in deze beslissing ter discussie. Het attest van de gemeente Herentals staat dat u van adres wijzigde, maar heeft verder geen uitstaans met uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('vreemdelingenwet'), artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ('Kwalificatierichtlijn'), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ('EVRM') *juncto* artikel 13 EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de rechten van verdediging.

Zij verwijst naar hetgeen in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en artikel 4, § 5 van de Kwalificatierichtlijn wordt gesteld over het laattijdig indienen van een asielaanvraag. Voorts betoogt zij:

"Deze bepalingen mogen echter niet op zo'n manier worden gelezen dat zij de rechten van asielzoekers inperken. Er dient rekening te worden gehouden met de vaststelling dat mensen, en a fortiori asielzoekers die vervolging of ernstige schade vrezen, niet steeds rationeel handelen en bijgevolg niet onmiddellijk de juiste juridische procedures zullen aanvatten.

In het rapport 'Beyond Proof' (zie stuk 8 als bijlage, p. 203) en in zijn commentaren op de Kwalificatierichtlijn (zie stuk 7 als bijlage, p. 15) benadrukt het UNHCR dat een verzoek om internationale bescherming geloofwaardig kan worden bevonden, ook al werd dit verzoek niet bij de eerst mogelijke gelegenheid ingediend, en dat vertraging bij het indienen van een verzoek geen grond mag zijn om het niveau van de vereiste geloofwaardigheid te verhogen.

Zoals UNHCR ook stelt (zie stuk 8 als bijlage, p. 204) kunnen er vele valabele redenen zijn, die volledig los staan van de geloofwaardigheid van de verzoeker, waarom een verzoek om internationale bescherming laattijdig wordt ingediend. Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 §5 van de Kwalificatierichtlijn bepalen dan ook dat goede redenen kunnen worden aangevoerd waarom een verzoek pas later werd ingediend. Deze verklaringen voor de vertraging moeten volgens UNHCR in overweging worden genomen, rekening houdend met de individuele en contextgebonden omstandigheden van de verzoeker (zie stuk 8 als bijlage, p. 204).

In het geval van verzoekster zijn dergelijke "goede redenen" die verband houden met haar individuele en contextgebonden omstandigheden klaarblijkelijk aanwezig. Deze redenen werden door verzoekster tevens uiteen gezet toen zij hiernaar werd gevraagd tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ vraag 32) en bij het CGVS (gehoorverslag p. 11).

Vooreerst was verzoekster ernstig ziek bij haar aankomst in België. Op 29 september kreeg zij van de behandelende huisarts zelfs een verbod het huis te verlaten voor enkele weken (zie stuk 2 als bijlage). Voorts verliep de aankomst van verzoekster in België in zeer moeilijke omstandigheden. Doordat haar echtgenoot al sinds lang in België verbleef verkoos zij logischerwijs bij hem te verblijven, waardoor zij niet in het reguliere opvangcircuit voor asielzoekers, met de bijhorende bijstand inzake de asielprocedure, terecht kwam.

De echtgenoot van verzoekster verkeerde bovendien in een precarie toestand. Hij was dakloos, kreeg geen uitkering, en verbleef samen met verzoekster vanaf september 2014 in noodopvang bij vrienden in Herentals. Pas begin december werd door tussenkomst van het OCMW van Herentals huisvesting voor hen gevonden (zie stukken 3 en 4 als bijlage).

Verzoekster en haar echtgenoot poogden dan ook logischerwijs zo spoedig mogelijk hun huisvestingssituatie op orde te brengen, alvorens zij zich bekommerden over het aanvatten van de asielprocedure. Doordat zij niet in het reguliere opvangcircuit verbleef werd verzoekster er niet voldoende van bewust gemaakt dat een verzoek om internationale bescherming kon worden ingediend, en dit best zo spoedig mogelijk. Het kan niet aan verzoekster worden verweten dat zij in eerste instantie in haar meest essentiële levensbehoeften probeerde te voorzien, alvorens de weg te vinden naar de juiste juridische procedure met betrekking tot haar verblijf."

Omtrent haar reisweg naar België, voert verzoekster aan:

"Het is echter duidelijk dat de etappes van de reis zoals zij door verzoekster werden beschreven slechts schattingen zijn. Een verschil van enkele dagen per etappe leidt dan al gauw tot een totaal verschil van ongeveer tien dagen.

Het is algemeen bekend dat herinnering van data en tijdsverloop slechts zelfden precies kan worden genoemd. UNHCR stelt hierover (zie bijlage 8, p 59): "A person's re-call of dates, frequency, and duration is nearly always reconstructed from inference, estimation and guesswork, and is rarely accurate."

Aangaande haar concrete asielmotieven, doet verzoekster gelden:

"Het is echter duidelijk dat de uitleg zoals gegeven door verzoekster bij het Commissariaat-generaal de enige logische is. Met name dat haar vader zeer hoge eisen stelde, onder meer met betrekking tot de bruidsschat, en dat de familie van (N.) die middelen hiervoor niet had of niet wilde besteden en daardoor afhaakte.

De verklaring van verzoekster dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd kan zijn begrepen is zeer aannemelijk. De verklaring die aldaar werd genoteerd luidt immers als volgt: "Echter, toen de familie van (N.) langskwam, waren de condities die mijn vader gaf voor het huwelijk, voor hun onvoldoende. Hij heeft me toen gezegd dat hij niet meer akkoord was". Deze verklaring komt geheel onlogisch voor. Ten eerste valt niet in te zien welke condities de vader van de bruid zou moeten geven voor het huwelijk, aangezien het de familie van de bruidegom is die aan bepaalde eisen, zoals een bruidsschat moet voldoen. Ten tweede valt niet te begrijpen waarom de vader van verzoekster in dit scenario niet meer akkoord zou zijn, aangezien het de familie van (N.) zou zijn geweest die de condities onvoldoende vonden. Logischerwijs zouden zij dan toch de onderhandelingen hebben laten afspringen. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken hetzelfde heeft verklaard als bij het Commissariaat-generaal, met name dat de condities die de familie van (N.) wou bieden voor het huwelijk voor haar vader onvoldoende waren, maar dat dit verkeerd werd genoteerd.

Het feit dat (N.) deze verkeerde weergave niet zelf heeft aangegeven wanneer zij gevraagd werd of er nog problemen waren met betrekking tot het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan haar niet kwalijk worden genomen gezien de complexe zinsconstructie, taalbarrière en het gebrek aan juridische bijstand op dat moment."

Verzoekster betoogt voorts:

"Bij het beoordelen van de verklaringen van verzoekster werd tevens onvoldoende rekening gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster, met name haar zwakke fysieke en mentale toestand. Op het moment van haar gehoor bij het Commissariaat-generaal had zij immers net een miskraam geleden, hetgeen haar niet alleen fysiek maar ook mentaal erg had verzwakt (zie stuk 6 als bijlage). Voorkomende onduidelijkheden dienen in het licht hiervan te worden bekeken."

Tevens citeert zij enkele passages uit het rapport *Beyond Proof* van UNHCR en verwijt zij het CGVS dat de bestreden beslissing hiermee in het algemeen niet strookt. Het CGVS lijkt erop gericht te zijn alle elementen op te lijsten die mogelijks verzoeksters geloofwaardigheid in het gedrang kunnen brengen. Het komt aan verweerder toe om de geloofwaardigheid van het asielrelaas in zijn geheel te beoordelen,

mede in het licht van algemene informatie waarover verweerder beschikt. Verzoekster verwijst tevens naar rechtspraak van het EHRM omtrent de motiveringsplicht. Zij verwijt verweerder dat voorbij gegaan wordt aan de kernvraag, namelijk of zij al dan niet voldoet aan de vluchtelingdefinitie vervat in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève. Twijfels over bepaalde aspecten van het relaas ontslaan de bevoegde overheid volgens rechtspraak van de RvV niet van de opdracht de vrees voor vervolging betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen.

Verweerder heeft niet aangetoond waarom omwille van objectieve en gegronde informatie kan worden getwijfeld aan de kern van het relaas van verzoekster. Zij vreest om bij terugkeer naar Iran slachtoffer te worden van eerwraak omdat zij de familie-erf heeft geschonden. Verzoekster verwijst naar rapporten van internationale organisaties omtrent de praktijk van eerwraak in Iran.

In ondergeschikte orde had verweerder de subsidiaire beschermingsstatus moeten toekennen. Verzoekster verwijst naar de voormelde rapporten waaruit blijkt dat zij risico loopt om in Iran te worden onderworpen aan daden in strijd met artikel 3 EVRM. Verweerder gaat echter niet op individuele wijze na of verzoekster risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: een medisch attest van Dr. V.G. (bijlage 2), beslissingen van het OCMW van Herentals (bijlagen 3 en 4), een historiek van adressen (bijlage 5), medische attesten van Dr. V. (bijlage 6), bijdragen van UNHCR (bijlagen 7 en 8) en algemene informatie omtrent de praktijk van eerwraak in Iran (bijlagen 9-11).

2.2.1. Verzoekster preciseert op generlei wijze hoe artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, dat op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 13 EVRM, dat voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, dient opgemerkt dat niet kan worden ingezien op welke wijze dit artikel geschonden zou kunnen zijn, aangezien verzoekster middels onderhavig beroep bij de Raad een rechtsmiddel voor een nationale juridische instantie heeft gehanteerd. Evenmin kan worden ingezien en verzoekster duidt niet *in concreto* aan op welke wijze de bestreden beslissing haar zou verhinderen het in artikel 13 EVRM vervatte recht uit te oefenen.

2.2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.4. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.8. Verzoekster tracht te laten uitschijnen dat haar miskraam haar verklaringen bij het CGVS zou hebben beïnvloed nu het gehoor bij het CGVS net na dit miskraam plaatsvond. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat zich bijna een maand situeerde tussen verzoeksters miskraam (11 juni 2015) en het gehoor bij het CGVS (8 juli 2015). Uit de medische attesten inzake verzoeksters miskraam blijkt dat zij reeds de dag waarop de miskraam plaatsvond het ziekenhuis mocht verlaten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 6). Nergens kan uit deze attesten worden afgeleid dat zij aan de miskraam dermate ernstige fysieke of psychische problemen zou hebben overgehouden dat zij een maand nadien niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord bij het CGVS. Verzoekster formuleerde bij het CGVS daarenboven geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor en vermeldde – hoewel er werd verduidelijkt dat zij eventuele problemen moest melden – geheel niet dat zij niet bij machte was om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat het gehoor bij het CGVS op een normale wijze is geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid (administratief dossier, stuk 4). Verzoekster beperkt zich in het onderhavige verzoekschrift daarenboven tot het uiten van de algemene bewering dat “*voorkomende onduidelijkheden*” in het licht van haar zwakke fysieke en mentale toestand moeten worden gezien, zonder ook maar enigszins *in concreto* toe te lichten dat, waar of op welke wijze deze toestand haar verklaringen zou hebben beïnvloed en zonder te preciseren hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoekster diende na aankomst in België een bijzonder laattijdige asielaanvraag in. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u pas een asielaanvraag heeft ingesteld na reeds geruim een half jaar in België te verblijven. U verklaarde immers op 14 augustus 2014 in België te zijn aangekomen en pas op 27 maart 2015 een asielaanvraag te hebben ingesteld (CGVS, p. 7). Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Uw motivering dat u ernstig ziek was na uw aankomst in België en dat u en uw echtgenoot in een moeilijke situatie (geen uitkering, geen domicilie, een verhuis) zaten waarin jullie allerlei zaken moesten regelen, overtuigen geenszins ter rechtvaardiging van uw uiterst laattijdig instellen van uw asielaanvraag. U kon geen medische attesten neerleggen van het feit dat u ernstig ziek was na uw aankomst in België. Daarnaast moet vastgesteld worden dat aangezien u in staat was van Antwerpen naar Herentals te verhuizen en naar het OCMW te gaan voor het verkrijgen van sociale steun u ook in staat moet geweest zijn zich naar de Dienst Vreemdelingenzaken te begeven voor het instellen van uw asielaanvraag. Uw motivering dat u angstig was het huis te verlaten overtuigt gelet op bovenstaande vaststellingen evenmin. Uw verklaringen ter zake komen daarenboven uw algemene geloofwaardigheid geenszins ten goede (DVZ, vraag 32; CGVS, p. 11).”

Waar verzoekster alsnog een medisch attest bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2), dient te worden vastgesteld dat uit dit attest blijkt dat verzoekster eind september 2014 en

begin oktober 2014 slechts twee weken het verbod kreeg om haar woning te verlaten. Verzoekster wijst voorts andermaal op haar initiële precaire situatie en gebrek aan opvang. Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze uitleg niet ernstig kan worden genomen nu het indienen van een asielaanvraag in hoofde van verzoekster net een recht op opvang had doen ontstaan. Ten aanzien van deze uitleg wordt in de voormelde motivering verder terecht gesteld dat, aangezien verzoekster in staat was om te verhuizen en om naar het OCMW te gaan om steun te verkrijgen, eveneens kon worden verwacht dat zij in staat was om zich naar de DVZ te begeven om een asielaanvraag in te dienen. Hoe dan ook blijkt uit verzoeksters betoog in het onderhavige verzoekschrift en de ter staving van dit betoog neergelegde stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3 tot 5) dat zij zich minstens reeds sedert half december 2014 in een stabiele situatie bevindt en over de nodige huisvesting beschikt. Desalniettemin talmde zij andermaal nog meer dan drie maanden alvorens uiteindelijk asiel aan te vragen eind maart 2015. Dat verzoekster niet bewust zou zijn geweest van de mogelijkheid van het indienen van een verzoek om internationale bescherming kan daarbij niet ernstig worden genomen. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, zich onmiddellijk bij aankomst in Europa, kort daarna of van wanneer zij daartoe de kans heeft zou bevragen omtrent de eventuele mogelijkheden om bescherming te verkrijgen en aldus spoedig een asielaanvraag zou indienen. Dit geldt in hoofde van verzoekster des te meer daar zij klaarblijkelijk wel de weg vond naar de nodige medische begeleiding en naar het OCMW. Dat verzoekster gedurende meer dan een half jaar talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde.

Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij de discrepantie in haar verklaringen omtrent haar reisweg tracht te minimaliseren. Gelet op het grote verschil in de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, kan niet worden aangenomen dat deze discrepantie te wijten zou zijn aan foutieve schattingen. Het was voorts geenszins onredelijk om van haar te verwachten dat zij op een coherente en consistente wijze zou kunnen verhalen over haar verklaarde reisweg naar België en dat zij daarbij op eensluidende wijze zou kunnen aangeven of haar reis twintig, dan wel dertig dagen duurde. Dit geldt des te meer nu aangenomen kan worden dat een reis vanuit Iran naar Europa na te zijn gevlucht een ingrijpend karakter heeft en dermate afwijkt van de alledaagsheid dat deze geacht kan zijn in verzoeksters geheugen te zijn gegrift. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar omtrent haar reisweg daarnaast wordt gemotiveerd:

“Voorts moet vastgesteld worden dat u op het Commissariaat-generaal verklaarde tijdens uw reis van Iran naar Duitsland gebruik gemaakt te hebben van een paspoort, dat echter steeds in bezit bleef van uw smokkelaar. U kon echter niet de minste informatie verschaffen aangaande het paspoort. Zo wist u niet of het paspoort uw naam bevatte, of het een visum bevatte, noch welke kleur dat paspoort had (CGVS, p. 9-10). Gelet op het risico om tijdens uw reis aan (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u daadwerkelijk met een (ver)vals(t) reispaspoort zou hebben gereisd, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Voorts herinnert u zich niet meer of u twee of drie controles kende op het traject van Istanbul tot Duitsland. U gevraagd wat er juist tijdens die controles werd gedaan, repliceerde u niets te weten, daar gewoon gezeten te hebben. Ook het feit dat u niet kon aangeven waar die controles plaatsvonden, komen de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw beweerde reiswijze en –route geenszins ten goede. Tevens moet nog opgemerkt worden dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21 mei 2015 verklaarde niet te weten in welke stad in Duitsland u was (DVZ, vraag 33). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat toen uw echtgenoot u kwam ophalen in Duitsland u vernam dat u in Düsseldorf was (CGVS, p. 11). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen hecht het Commissariaat-generaal niet het minste geloof aan uw verklaringen aangaande uw reisweg. Bovendien zetten voorgaande bevindingen uw algemene geloofwaardigheid verder onder druk en werpen zij het vermoeden op dat u uw werkelijke reisomstandigheden (gebruikte reisdocumenten, reisdata edm) bewust achterhoudt.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoekster onderneemt evenmin enige poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen waar gemotiveerd wordt als volgt:

“Uw algemene geloofwaardigheid wordt nog verder op de helling gezet door de volgende vaststellingen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broers, (M.) en (Fars.), en uw zussen, (Fat.)

en (Farno.), in Takestan woonden. Uw zus (Farna.) zou in Tabriz (Iran) wonen (DVZ, vraag 17). Op het Commissariaatgeneraal verklaarde u dan weer dat uw broers in Takestan wonen, (Farna.) in Tabriz, (Farno.) in Ghazvin (Iran) en (Fat.) in Teheran. Verder verklaarde u dat uw broer (Fars.) in de periode dat u in nog Iran verbleef niet naar het buitenland reisde. Uit de Facebookprofielen van uw broers (M.) en (Fars.) kan echter afgeleid worden dat beiden in het buitenland (buiten Iran) verbleven. Zo stelt (M.) op zijn facebookprofiel uitdrukkelijk in Stuttgart te wonen en is te zien dat (Fars.) zich in december 2013 zeker reeds in het buitenland bevond. U repliceerde van niets te weten, wat geenszins overtuigt (CGVS, p. 3, 16-17). Uw algemene geloofwaardigheid komt door deze vaststellingen op uiterst wankel schreeven te staan."

Ook deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel onverlet laat, onverminderd gehandhaafd.

Aangaande haar concrete asielmotieven, laat verzoekster de bestreden beslissing vooreerst ongemoeid waar gesteld wordt:

"Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken eerst dat u huwde zonder dat iemand van uw familie het wist. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat de namen en handtekeningen van uw ouders in uw huwelijksboekje staan, repliceerde u dat uw moeder wel aanwezig was op uw huwelijk en dat zij het identiteitsboekje van uw vader meehad en iemand anders in plaats van uw vader had getekend."

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien zij door verzoekster niet wordt aangevochten, onverminderd overeind.

Verder blijkt uit de verklaringen die in dit kader met reden worden weergegeven in de bestreden beslissing dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar huwelijk. Bij de DVZ gaf zij blijkens deze verklaringen immers duidelijk aan dat de condities die haar vader voor het huwelijk stelde onvoldoende waren voor de familie van N. Bij het CGVS verklaarde zij echter dat de eisen die haar vader voor het huwelijk stelde te hoog waren voor de familie van N. Waar verzoekster andermaal beweert dat zij bij de DVZ verkeerd begrepen moet zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden aangenomen. Verzoekster gaf aldaar immers aan de tolk te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Tevens ondertekende zij de voormelde verklaringen uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werden voorgelezen in het Farsi. Hiermee gaf zij aan dat deze verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst; stuk 10). Bovendien gaf verzoekster bij het CGVS aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen, dat zij de vragen en de tolk begreep. Zij vermeldde slechts één (andere) verklaring die bij de DVZ foutief zou zijn geweest en gaf duidelijk aan dat er voor het overige geen andere zaken niet duidelijk of verkeerd werden vertaald (administratief dossier, stuk 4, p.2). Verder zijn verzoeksters voormelde verklaringen bij de DVZ duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. De redenering volgens dewelke de verklaring voor de DVZ geen steek zou houden kan aan de voormelde tegenstrijdigheid geen afbreuk doen en maakt deze des te frappanter.

Verzoekster laat de bestreden beslissing geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Voorts moet herhaald worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw zus (Fat.) in Takestan woonde, daar waar u bij het Commissariaatgeneraal dan weer verklaarde dat uw zus (Fat.) in Teheran woonde en u als uitvlucht voor uw vertrek aan uw ouders zegde naar uw zus (Fat.) in Teheran te gaan (DVZ, vraag 17; CGVS, p. 13). Voorts acht het Commissariaat-generaal het bevreemdend dat u niet de minste informatie kon verschaffen over de persoon die in plaats van uw vader uw huwelijk mee ondertekend zou hebben. Zo kende u de naam van die persoon niet noch hoe uw moeder en/of schoonmoeder die persoon uiteindelijk gevonden hadden om in plaats van uw vader te handtekenen. Ook het feit dat u aan uw moeder of schoonmoeder daarover nooit vragen zou gesteld hebben, komt het Commissariaat-generaal geenszins overtuigen over."

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden en merkwaardigheden werd u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd om drie documenten met daarop de handtekening van uw vader neer te leggen, zodat de handtekening van uw vader kan vergeleken worden met de handtekening op uw huwelijksboekje. U liet echter na dit te doen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u dit niet kan doen omdat u geen contacten heeft met uw familie, kan niet als een aanvaardbare uitleg worden beschouwd (CGVS, p. 16). Zo blijkt vooreerst uit de facebookaccount van uw echtgenoot dat hij bevriend is met uw broer. Bovendien blijkt uit al uw verklaringen dat uw moeder u ten allen tijde heeft gesteund en geholpen. Meer nog, zij zou zelfs schriftvervalsing hebben laten plegen om u te helpen. Bijgevolg had u dan ook, zeker gezien het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax....), de mogelijkheid om of uw moeder of andere personen, die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek uw moeder te benaderen en haar

te vragen de gevraagde documenten op te sturen. U deed dit echter niet, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen moeilijkheden en vrees.

(...)

Ook uw neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zij bevestigen louter de persoonsgegevens van uzelf en van uw echtgenoot, net als jullie burgerlijke staat. Deze gegevens staan op zich nergens in deze beslissing ter discussie. Het attest van de gemeente Herentals staat dat u van adres wijzigde, maar heeft verder geen uitstaans met uw asielaanvraag."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielaanvraag. De algemene verwijzing naar enkele bijdragen van UNHCR en naar rechtspraak van het EHRM en de RvV kan aldus hoegenaamd niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende asielmotieven te herstellen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag, is het verwijt dat dit asielaanvraag niet werd getoetst aan artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 niet dienstig. Ingevolge de voormelde vaststellingen is verzoeksters verwijzing naar algemene informatie omtrent de praktijk van eerwraak in Iran evenmin dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Zij kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïmigreerd of vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. De bewering dat verweerder niet op individuele wijze heeft nagegaan of verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning voor de subsidiaire beschermingsstatus mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan haar asielmotieven. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze asielmotieven, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS